

Privighitoarea și păunul

Grigore Alexandrescu

Filomela drăgăstoasă
Văzând vremea cea frumoasă,
Zile dulci de fericiri,
Povestea cu întristare
La eho răscântătoare
Tristele-i nenorociri.
Atunci însă deodată
Un păun i se arată
(Domn era într-acel loc).
Veni plin de supărare;
Mânișos și c-un ton mare
Astfel îi vorbi pe loc:
„Nu vezi că nu-ți sede bine,
Că nici nu ți se cuvine,
Cu acel cioc urâcios,
Cu a ochilor grosime,
Cu a penii-ntunecime
Să cânți în ast crâng frumos?
Frumusețea cu dreptate
Cât va vrea a cânta poate,
Pe ea cântece n-o stric:
Dar tu cum n-ai stîmpărare?
Eu sănt frumos de mirare,
Și tot nu vorbesc nimic.”
Filomela îi răspunde:
„Iartă-mă, nu poci ascunde,
Frumoasă de loc nu sănt;
Și de cânt câteodată
În pădurea adâncată,
Soarta mea este de cânt.
Tu însă, ce cu mândrie
Astfel îmi poruncești mie
Și atâta zgromot faci,
Tu nu cânți, căci n-ai putere,
Și singura-ți mângâiere
Este căci gândești că placi.
Trupul tău frumos s-arată,
Și cu coada-ți lăudată
Poate mult să strălucești:
Dar amorul vederi n-are;
La auz s-aduci mirare,
Asta vezi să dobândești.”